

pr. Numer. Betalingen beregnes efter Gjennemsnittet af det i en Abonnementsstermin udkommende Antal Numere, og for Medtagelsen af Abonnement betales desuden 4 pCt. af Abonnementsprisen eller, hvis det er ved et udenbys Posthus, da 8 pCt. deraf. I en Række af Aar, medens de gamle praktiske, ikke juridisk dannede Postembedsmænd stode i Spidsen for Bestyrelsen, beregnede man disse 8 pCt. efter det, som den vedkommende Bladudgiver selv virkelig fik ind af sin Avis. Naar nu f. Ex. Takten for et Blad var 4 Kroner, saa maatte han først regne ud, at naar Alt dette blev gjort op, saa vil der komme saa og saa Meget til Postvæsenet og saa og saa Meget til mig, og af dette „til mig“ betaler jeg 8 pCt. Det er ganske vist, at dette er i Strid med Lovens Ordlyd, thi det skulde ikke være af hans Redaktørfortjeneste, men af Abonnementsprisen, at de 8 pCt. skulde betales, og neppe havde Juristerne i Kontoret set, at det var i Strid med Lovens Ordlyd — det er nemlig ikke alle Loves Ordlyd, f. Ex. ikke Grundlovens Ordlyd, som man holder saa strengt paa, som paa Postlovens Ordlyd; dette siger jeg til Beroligelse for alle konstitutionelle Mennesker — førend de, som naturligt var, fik den vedkommende Redaktør for sig og jagde, at han var vistnok en Forbryder, som havde bedraget Staten paa en skammelig Maade. Denne jagde da, at det havde han gjort i mange Tider efter Aftale med den hidtilværende Postbestyrelse, og det gjorde Alle. Saa faae de efter, om det altid havde været saaledes, og det viste sig da naturligvis, at det havde det været, men saa erklærede de, at fra idag af maatte det ikke ske mere; Staten skulde ikke bedrages for en saa umaadelig Sum, som der her var Tale om; for Fremtiden skalde der betales 8 pCt. af Abonnementsprisen. Der blev da almindelig Glæde i Postkontoret, fordi man havde skaffet Staten en saa betydelig forøget Indtægt, men Redaktørerne, som jo idetmindste ere ligesaa kloge som Postbestyrelsen, sagde da: Ja, saa er der ikke Andet, at gjøre end at sætte Abonnementsprisen ned og at beregne Noget for Omberingen. De Herrer ville derfor se, at adskillige af de større Blade have en temmelig lav Abonnementspris. De vedkommende Holdere af Bladet kunne dog ikke til at betale Mere derfor, idet der nemlig staaer, at Bladet koster i Abonnementspris f. Ex. 3 Kroner og i Omberingspenge 1 Krone. For den, der faar Bladet, er det jo ligegyldigt, om han betaler for Omberingen eller for Abonnementet, og for den, der tager Pengene ind, kan det jo ogsaa være det Samme, men for Postvæsenet

er det ikke det Samme, thi Resultatet af den juridiske Kløgt er blevet det, at Redaktørerne holde sig Loven efterrettelig og sige: Ja, vi betale for Fremtiden af Abonnementsprisen, men denne sætte vi ned. Derksom Redaktørerne vare rigtig ondskabsfulde, saa satte de Abonnementsprisen ned til f. Ex. 1 Kr. og Omberingen op til 3 Kr.; saa fik Postvæsenet næsten slet ingenting. Det er altsaa et Tab for Postvæsenet, som resulterer af den juridiske Begabelse. Jeg siger dette nu, fordi jeg senere skal komme nærmere tilbage til Postvæsenet. Der er Intet, der mere illustrerer den praktiske Sands i dette Kontor end netop denne Historie. — Hvad den høitærede Minister anførte om Ruten Korsør—Kiel, skal jeg ikke komme ind paa. Det er en Misforstaaelse, naar den høitærede Minister troede, at jeg ikke havde udtalt, at Driften skulde være fælles. Det har jeg gjort, men den høitærede Minister har ikke hørt det. Jeg skal imidlertid ikke komme ind paa dette, da den høitærede Minister selv har erklæret, at han var villig til at give de Oplysninger, som vi maatte ønske desangaaende.

Med Hensyn til Telegrafvæsenet sagde den høitærede Minister, at der var indført adskillige Forbedringer. Ja, men disse Forbedringer skuldes lige saameget Folkethinget som Administrationen, og de ere indførte i Tidens Løb. De Forbedringer, som jeg har paavist vare ønskelige, og som ere indførte andre Steder, har Ministeren ikke kunnet paavise ere blevne indførte her, og den Medgang i Indtægt, som jeg har paavist, og som havde sin Grund i, at der var lagt et Kabel fra Dns til Norge, har den høitærede Minister maattet indrømme Rigtigheden af. Den høitærede Minister sagde imidlertid, at jeg maatte indrømme, at Takterne vare blevne betydelig ugunstigere for os, og at det var gaaet tilbage med vor gennemrigste Trafik, men vi kunde ikke gætte Andet igjennem. Hertil skal jeg imidlertid sige, at allerede dette er jo Noget, som er en Anke mod en Telegrafbestyrelse, naar den ved Forhandling med Udlandet, med hvilket det har en gunstig Traktat, bliver nødt til at fravige denne gunstige Traktat og til Gjen gjæld at gaa ind paa en ugunstig Traktat, uden at opnaa den fjerneste Fordel, hvilket jo i Almindelighed sker hele Europa over, idet man betinger sig en privilegeret Transithorm for at bøde paa det Tab, man har lidt. Der er imidlertid ikke opnaaet den mindste Fordel fra vor Side. Resultatet af de Forhandlinger, der ere førte, er, som Ministeren har været nødt til at indrømme, ugunstig for os derved, at Takterne ere blevne høiere, og derved, at der er blevet